

establí el sistema d'infixos, prefixos i sufixos; introduí neologismes d'abast universal a fi i efecte d'omplir buits semàntics (*gratacel, vitamina, míting, snob, hockey, water*, etc.) i delimità la forma que ha de revestir un préstec (*futbol*, i no «*fútbol*»); exclougué dialectalismes i arcaïsmes de difícil admissió i recollí els de gran vitalitat i tradició (*al·lot, capell, xic, arena, plegar*, etc.). Al *Diccionari general*, a més, exemplificà les accepcions que ho requerien i donà, dins la definició mateixa, el complement directe dels verbs transitius:

Obeir. v. tr. *Executar allò que mana (algú): complir (un manament) [...] // Cedir alguna cosa a l'impuls, a l'acció (de quelcom). La nau no obeeia el timó.*

Imitar. v. tr. *Fer la mateixa cosa (que un altre) [...] El simi imita l'home. // Prendre per model alguna cosa, l'obra (d'algú). Imita el meu exemple.*

LA TASCA DE FABRA DE DESCATELLANITZACIÓ DEL LÈXIC CATALÀ
CASTELLANISMES MORFOLÒGICS Donar als mots catalans el gènere dels corresponents castellans: costum, senyal, corrent, anàlisi... Canviar de conjugació un verb: adolèixer, interrompir, ocórrir, concebir...
IMITACIÓ DE LA PROSÒDIA CASTELLANA imbècil, vèrtigo, médula, polígon, héroe...
IMITACIÓ DELS CASTELLANISMES ACABATS EN -O plaço, apoio, polígon, aplauso, bolso, brillo, desvío, pasillo, pago...
CASTELLANISMES DERIVATS O COMPOSTOS aclarar, adelantar, arrodillar-se, borrador, cenicero, companyerisme, ensanxe, manguera, pajarera, perrera, papeleta, tonelada, veranejar...
CULTISMES CASTELLANITZATS mig ambient, olfat, redentor, colegi, ausència...

Fragment del pròleg del *Diccionari general de la llengua catalana*

El present Diccionari no pretén contenir tots els mots avui inventariats: això està reservat al futur gros diccionari de l'Institut. En aquest, en què els mots figuraran distribuïts en dues llistes alfabètiques distintes (com, per exemple, en el Webster, anglès, o en el Petrocchi, italià), poden acollir-se —separats que vagin dels mots d'ús general en la llengua— des del mot antic completament caigut en desuetud fins al mot dialectal més insignificant i àdhuc els castellanismes i tots altres mots jutjats avui inacceptables que trobem usats en els escrits dels autors renaixentistes. Poden acollir-s'hi i àdhuc convé que s'hi acullin. Però no així en un Diccionari com el present, que pretén ésser normatiu i en què llur inclusió podria semblar un encoratjament a usar-los, cosa ben perillosa en els moments actuals en què molts, desitjosos de millorar llur català, van a la recerca del mot estrany amb què reemplaçar l'habitual, sia aquest bo o dolent.

Segurament algú no trobarà bé que no sigui inclòs en el Diccionari General tal o tal mot peculiar de la seva contrada; però que pensi que si aquest mot ha de figurar un dia en el diccionari general de la llengua literària, ha d'ésser perquè un es-